אשת הנשיא. בתא הנשיא, בעוד בעלה נשבע כחוק על רצפת הכנסת למטה, ישבה רחל ינאית־בן־צבי. האשה בת ה־68 היא דמות יחודית בארץ. במשך 44 השנים שחלפו מאז עלתה מעיר מולדתה באוקראינה, הספיקה להיות מורה, מנהיגת פועלים, לייסד משק פועלות, להיות פעילה בהגנה. השמועה אומרת כי בבית הנשיא היא השלטת.

במדינה

הנשיאות

„הנשיא, אנו אוהבים אותך."

מאות תושבי הירושלמים שצבאו, החל משעה 9.00, על בנין התנועות ברחוב המלך ג'ורג', שהפך מקום מושבם של נבחרי העם, הבחינו בתופעה בלתי רגילה: הרחבה הקטנה לפני שער הכנסת, כרגיל מקום הופעתם של חברי כנסת בעלי מצח מקומט ושקועים בויכוחים מאוסים ביניהם, שפעה הפעם פנים מחייכות. הפלא הגפשי התחולל. מה שנראה יומיים לפני כן כמיקוח מכוער של סיעות מפלגתיות על משרה משוללת כל שררה, הפך לבסוף, למאורע נשגב בחיי העם, הטיל יראת כבוד על חברי הכנסת, דרבן את קבוצת הת־

תימנים, שבקושי נמנע מהם לנשק את רגלי בן־צבי בשמעם על בחירתו ל„מלך ישראל".

בשעה 10.45 בדיוק, בטקס שלא פגמה בו שום תקלה ושהצטיין בקפדנות בלתי רגילה, קרבה מכוניתו של הנשיא לכנסת. כשקם, בשעה 11.00, יצחק בן־צבי מכורסתו שליד כסא יושב הראש שפרינצק, חבש כובע שחור, שם את ידו על תנ"ך שהביא עמו מביתו, וקרא את נוסח ההשבעה, קנה את עולמו בלב רוב הדתיים שהצביעו נגדו יומיים לפני כן. כשהוריד שוב את הכובע, הזיז את משקפיו למצחו ופתח בנאומו רגעים ספורים לאחר מכן, כבש את לב הימין. המחיר — משפט בו נכללו המלים „כבוש" ו„ירושלים", שהושמטו אחר כך מהנוסח המלא שהופץ לפרסום.

„חזל־סובים" שהזכירו יותר חתוה יהודית מאשר השבעת נשיא, ההדהדו בין כתלי הכנסת לאחר שיוסף שפרינצק הזדקף מלא קומתו, צעק „יחי נשיא מדינת ישראל."

במרכז ספסלי מפא"י הוציא שלמה לביא מטפחת לבנה מכיסו, נגב את דמעותיו שזלגו בזרם לא קטן. ב־ג'. שהכתיר, למעשה, את בן־צבי, חבק את שפרינצק, משך אותו החוצה בקריאה: „בוא, רוצים אותך בחוץ."

זלמן שזר, ראש משלחת הכנסת, שאותו בוקר הודיע רשמית על הבחרו של בן־צבי, יצא את בנין הכנסת, זמום נגון חסידי, חבק ונשק את רחל ינאית־בן צבי. יעקב ריפתין, איש מפ"ם, התפעל אף הוא מהטכס, בטא את התרגשותו במלים פרוזאיות יותר: „סכס מצוין, נמשך בסך הכל 20 רגע." אליעזר שוסטק, איש חרות, עמד במרכז המזנון, הודיע לכל כי לו ניתנה לו אפשרות שני־ה לבחור בנשיא, היה מצביע בעד בן צבי.

„חבל רק שלא השמיע את נאומו לפני ההצבעה," הוא אמר.

גם כי. ג'. הולך ברגל. האיש שחולל איתו פלא, יצחק בן צבי שמשי, לבוש חליפה כהה, עמד אותה שעה נרגש מעבר לפי־קת ליד מכוניתו, חיכה לאשתו ולהוריו הזקנים, שאך בקושי יצאו בצפ־פות השוררת מתא הנשיא ביציע הכנסת, פלסו דרכם בין עשרות הסקרנים והמאהלים.

בעירית ירושלים חיכה לנשיא החדש כי־בוד נוסף, בהעניקה לו אזרחות כבוד העיר. רחל ינאית, רעית נשיא ישראל מזה חצי שעה, ו„האיש החזק" בב־ת בן צבי (לפי השמועה) לא ויתרה על ההזדמנות לתת ביטוי לרגשות של ירושלמית ותיקה וטובה נוכח כבוד זה, פרצה בקריאה „תחי ירושלים לעם הנצחית."

ברחוב בן יהודה ציפה למשפחת בן צבי המאורע השלישי של היום: צנור דלק סתום בקאדילאק שהיה שייך לבי. ג'. וש־הועמד לרשותם, אפשר ללכת ברגל, לנפנף לקהל שמלא את המדרכות. ניחם אותם בי. ג'. שאף הוא נוהג ללכת ברגל יום יום לעבודתו, כי גם לו עשתה המכונית אותן הצרות.

אחרי ארוחת צהריים שהיה זקוק לה מאד,

שפרינצק משביע את בן־צבי. במועצת מפ־המפלגה, השני — בחירו של דוד בן־גוריון. בן־גור טכס ההכתרה נסכחה כל המרירות. יושב ראש הכנסת נשיא השני למדינת ישראל. אחר קרא בי

ראש הממשלה שהצליח. כדרכו מדו יים צעד ראש הממשלה דוד בן־גוריון ממשרדו א הכנסת ברגל, בלוית שלישו סגן אלוף נהמיה (מימין). הבחירות לנשיאות, בהן נבחר מועמדו בהצבעה השלישית, היוו נצחון מזהיר לראש ה

כמכונית מן הכנסת. בקאדילאק המפואר, המכונית שבי. ג'. השאילה לרגל ההשבעה, הגיע הנשיא בן־צבי אל בנין הכנסת, חזר ממנו, כששומריו רוכבים אחריו נושאים את נס הנשיא. בדרך התקלקלה המכונית, הנשיא נאלץ לצעוד כברת דרך ברגל.